

ת"פ 45720/01/22 - מדינת ישראל נגד מואיד מסארוה, אימן גבארה, יוסף אגבאריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 45720-01-22 מדינת ישראל נ' מסארוה (עציר) ואח'

תיק חיצוני: 861103/2021

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י עו"ד דרור לוי

נגד

הנאשמים

1. מואיד מסארוה (עציר)

ע"י עו"ד אהרון רוזה

2. אימן גבארה (עציר)

ע"י עו"ד איהאב ג'לג'ולי ושריהן ג'בארה

3. יוסף אגבאריה

ע"י עו"ד חיים יצחקי ויגאל דותן

החלטה

לפני בקשת הנאשם 2 לביטול כתב האישום.

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם 2 ושניים נוספים, בו מיוחסות להם מספר עבירות. לצורך בקשה זו נתמקד בעבירות המיוחסות לנאשם 2, והן כוללות: קשירת קשר לביצוע פשע (סחיטה באיומים שהגיעה לכדי מעשה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); ושתי עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

2. כתב האישום מפרט את השתלשלותה של פרשה מרובת פרטים והוא כולל פרק מבוא וחמישה אישומים נפרדים. לא כל האישומים מתייחסים לנאשם 2 ועל כן נביא את תמצית כתב האישום ככל שהיא מתייחסת לנאשם 2.

בפרק המבוא לכתב האישום, צוין כי משפחת אגבאריה-חרירי התגוררה בעיר טייבה והחזיקה בנכסי נדל"ן; כי בני משפחת חרירי ובכללם מאלק ונאסר הם בעלי מוניטין של אנשים אלימים שמטילים אימה, וכי די בהזכרת שמם כדי להטיל אימה. עוד צוין כי בשנת 2018 נכרת הסכם סולחה בין משפחת חרירי לבין משפחת עבד-אלקאדר על רקע כססוך דמים, זאת בתיווך נציגי עיריית טייבה. לפי ההסכם, התחייבו בני משפחת חרירי לעזוב את מתחם המגורים בו התגוררו ובתמורה לכך יוקצו להם מגרשים חלופיים, זאת ללא ידיעת והסכמת רשות מקרקעי ישראל (להלן: **רמ"י**), שהיא הבעלים של הקרקע. לפיכך, פעלה רמ"י ולבקשתה הוצאו צווים לסילוק ידם של בני משפחת חרירי מהקרקע.

לאחר מכן, התנהל מו"מ בין רמ"י לבין משפחת חרירי בשיתוף העירייה וגובש מתווה הסדרה לפיו, למשפחת חרירי יוקצה חלק מן הקרקע (שהוא שטח מבונה) בכפוף למספר תנאים ואילו חלקה האחר יוחזר לרמ"י, לצורך שיווקה כחלק משיווק מגרשים במכרזים פומביים. בהתאם לכך, פרסמה רמ"י מכרזים לשיווק המגרשים. ברם, הנאשמים קשרו קשר עם אחרים לסחוט באיומים אזרחים אשר זכו במכרזים תוך שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי; זאת, במטרה להפקיע מידיהם את הזכויות במגרשים בהם זכו ולחילופין לגרום לכך שישלמו למשפחת חרירי כספים.

באישום הראשון, שנוגע לנאשמים 1 ו-2, יוחסה לכל אחד מן השניים עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (סחיטה באיומים שהגיעה לכדי מעשה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

על פי הנטען באישום זה, חרף מתווה ההסדרה לא ויתרו בני משפחת חרירי על טענתם לזכות במגרשים שלא יועדו להם. במהלך השנים 2018-2021 פעלו הנאשמים ביחד עם מאלק, אחד המכונה סומא ואחרים נוספים והגישו הצעות לרכישת המכרזים באמצעות גורמים מטעמם המקורבים למשפחת חרירי, ואילו נאשם 3 הכין את המסמכים להגשת ההצעות. במקביל להצעות אלו, הגישו אזרחים - שאינם קשורים למשפחת חרירי - הצעות וזכו במכרזים. נטען כי נאשמים 1 ו-2 ואחרים קשרו קשר לסחוט באיומים את האזרחים שזכו במכרז, בהנחיית בני משפחת חרירי, בכוונה להניאם לוותר על זכייתם במגרשים או לשלם פיצוי למשפחת חרירי, תוך שימוש במוניטין המאיים של משפחת חרירי. עוד נטען כי הקושרים פנו לנאשם 3 על מנת שיערוך שיעורי שווי של הקרקע לצורך מעשי הסחיטה.

באישום השני מיוחסת לכל אחד מנאשמים 1 ו-2 עבירה של סחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

לפי הנטען באישום זה, המתלוננים הגישו הצעה על סך 718,000 ₪ לרכישת מגרש במסגרת מכרז שפורסם על ידי רמ"י. במקביל להצעה שהוגשה על ידי המתלוננים הגישו מקורבי משפחת חרירי, שהינם אחיו ובת זוגו של נאשם 2 ואחותו של סומא, הצעה לרכישת אותו מגרש. ועדת המכרזים החליטה להקצות את המגרש למתלוננים. בהמשך לכך, פעלו הנאשמים יחד עם מאלק וסומא להניא את המתלוננים לוותר על זכותם במגרש או לפצות את משפחת חרירי בגין הזכייה במכרז, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי. מאלק הנחה את נאשם 2 ואחרים לפנות למתלוננת לוותר על זכויותיהם במגרש תוך עירוב ראש העיר, שהציע כי המתלוננים ישלמו פיצוי בסכום של עשרות אלפי שקלים. האישום ממשיך ומתאר כי סומא פנה לאחד המתלוננים, טען כי המגרש נרכש על ידי נאשם 2 ממאלק ובהמשך, איימו נאשם 2 וסומא על המתלוננים והציבו בפניהם שתי ברירות, לבטל את זכייתם במכרז או לממש את הזכייה ולאחר מכן להעביר את הזכויות למשפחת חרירי. עמדי בקשת המתלוננים להמשיך ולדבוק בזכייתם, הורו סומא ונאשם 2 לשלם להם סכום כסף לפי מכפלה של גודל המגרש בסכום של 2,500 ₪ בניכוי הוצאות המכרז ששילמו לרמ"י. בשלב מסוים, בשל מוראם של המתלוננים מפני משפחת חרירי, העביר אחד המתלוננים לידי נאשם 1 שיקים בסכום של 500,000 ₪.

האישום השלישי עוסק בסחיטת משפחת תלאוי ובמסגרתו מיוחסת לנאשם 2 עבירה של סחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, ואילו לנאשם 3 מיוחסת עבירה של סיוע לסחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין.

באישום זה נטען כי בני משפחת תלאוי הגישו הצעות בסכום כולל של 2,205,700 ₪ לרכישת שלושה מגרשים במסגרת מכרז שפורסם על ידי רמ"י. במקביל להצעות שהגישו בני משפחת תלאוי, הגישו מקורבי משפחת חרירי הצעות למכרז לרכישת המגרשים. ועדת המכרזים החליטה להקצות את שלושת המגרשים לבני משפחת תלאוי. נאשם 2 פעל יחד עם סומא ואחד מבני משפחת חרירי להניא את בני משפחת תלאוי לוותר על הזכויות במגרשים, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי. נאשם 2 וסומא הגיעו לאחד מבני תלאוי הזוכים במכרז הטיילו עליו אימה והבהירו לו כי עליו לפעול באחת משלושת הדרכים הבאות: לוותר על הזכיה במגרשים, או לשלם למשפחת חרירי את ההפרש שבין שווי המגרשים ובין התמורה הכוללת ששילמו בני משפחת תלאוי במסגרת הזכיה במכרז, לפי ערך של 2,500 ₪ למ"ר (לפי תחשיב שהכין נאשם 3) או לחלופין למכור למשפחת חרירי את הקרקעות במחיר בו רכשו אותם בני משפחת תלאוי מרמ"י. בהמשך, מסר אחד מבני משפחת תלאוי לידי נאשם 2 שקיות ובהן סכומי כסף מזומן בסך כולל שאינו ידוע במדויק למאשימה, אשר הועברו לסומא.

כאמור, כתב האישום כולל שני אישומים נוספים שלא מיוחסות בהן עבירות לנאשם 2.

3. הנאשם 2 עותר לביטול כתב האישום וטוען בערבותיה של טענות שנדרש מאמץ כדי לרכזן תחת אשכולות של טענות מובנות. ניתן לתמצת את הטענות כלהלן:

ראשית, טענה של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"א-1982 (להלן: **ח"פ**). לטענת הנאשם ישנם גורמים נוספים שנטלו חלק בפרשה שנגדם לא הוגש כתב אישום. מצב דברים זה, כך נטען, מקים טענה של אכיפה בררנית. כמו כן, נטען כי נפלו פגמים בחקירת הנאשם 2: בין היתר, ליקויים בגביית אמרות הנאשם שמצדיקים פסילתה. ליקויים אלו כללו בין היתר, התעלמות ממצבו הרפואי; אי תיעוד חלקים מהחקירות; הפרת זכויותיו כחשוד; שימוש באמצעים פסולים ובתחבולה. כן נטען כי ניכר שלנאשם 2 היה "צורך של ממש לרצות את השואל".

שנית, טענה כי עובדות כתב האישום לא מגלות עבירה. במסגרת זו נטענו מספר טענות: א) הפעולות שתוארו בכתב האישום בוצעו במסגרת ייעוץ והדרכה למימוש זכויות ליטימיות של הנאשם 2 ובני משפחתו, ועל כן התיזה שהמאשימה מציגה לא מתיישבת עם "מושכלות יסוד של התנהלות מקובלת עם אנשי מקצוע", והיא ניסיון "לצעוד ובגסות עמוק לתוך המתחם הרגיש שבין אזרחים מן השורה לבין אנשי מקצוע שככל הנראה צברו מוניטין שלילי". באופן פרטני יותר נטען כי כל שעשה נאשם 2 הוא ייעוץ לשם הבנת מתווה ההסדרה בכדי לממש את זכויותיו בקרקע (מושא המכרז), שכן הקרקע נרכשה על ידי משפחתו ממשפחת חרירי בעבר. כמן כן נטען כי הקשר בין הנאשם 2 לבין מאלק הוא קשר משפחתי - עובדה שלא צוינה בכתב האישום - והפעולות שבוצעו היו במסגרת זו. ב) באופן קונקרטי נטען כי העובדות לא מבססות עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין, משום שלא נטען כי הפניות היו ביוזמת נאשם 2 או כי הוא השתתף בהכנתן או כי הן נעשו בידעתו, ועל כן לא ניתן לייחס לו שותפות בביצוע העבירות.

שלישית, נפל פגם בכתב האישום וכתב האישום אף "לוקה מן היסוד". במקבץ זה של טענות נטען כי: לא הובהר חלקו של הנאשם 2 בכתב האישום; כתב האישום כולל ניסוח של עובדות באופן סלקטיבי, תוך הוספת עובדות שגויות והשמטת עובדות מהותיות, אשר שוללות את המסקנות המפלילות. כמו כן נטען כי מקום שהעבירות מיוחסות לנאשם 2 מתוך שותפות, היה צריך לציין במפורש את סעיף 29 לחוק העונשין. אשר לעבירת קשירת הקשר, נטען כי עבירה זו

משתכללת מרגע ההסכמה בין הצדדים לפעול להשגת מטרה לא כשרה אולם עובדה זו לא נטענה בכתב האישום.

רביעית, האישום לפי סעיף 428 לחוק העונשין הוא בעל השלכה על חופש הביטוי וכבוד האדם, ונוכח הנסיבות שפורטו בכתב האישום, האישום חותר תחת עיקרון החוקיות, שכן יש לפרש את הדין בכפוף לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. נטען כי הפעולות שנקט הנאשם הן בגדר קשר מקובל בין קרובי משפחה ואנשים מקצוע ולא חרג מקשר נורמטיבי. עוד נטען כי לא התקיימו היסוד העובדתי והנפשי הנדרשים לעבירה, והנאשם 2 הפנה לכך שהמבחן לאיום הוא אובייקטיבי.

נוסף לטענות שניתן לחלץ מהמסמך שהגיש נאשם 2, כולל המסמך הכחשה של חלקים מן הנטען בכתב האישום; פולמוס עם הנטען בכתב האישום ואף עם הראיות ובכלל זה טענות לאי קבילותן של ראיות.

4. המאשימה הגישה תגובה בה ביקשה לדחות את בקשת הנאשם. לגבי טענת ההגנה מן הצדק, טענה המאשימה כי הנאשם 2 לא פירש מי הגורמים שנסיונותיהם דומות לנסיבותיו, אשר עניינם לא הסתיים בהגשת כתב אישום. אשר לטענות הנאשם לפיהן כתב האישום אינו מגלה עבירה, נטען כי חומר הראיות שנאסף בתיק מלמד על פגיעה בזכויות התמימים במכרזים ובמניעת מימוש זכויותיהם בקרקעות, על ידי הנאשם 2 ונאשמים נוספים בפרשה. זאת ועוד, נטען כי טענת נאשם 2 לפיה הוא ומשפחתו הפסידו את האדמה שרכשו בעבר ממשפחת חרירי, וכי משפחת חרירי יצאה בהצהרה לכל המעוניינים כי היא לא קשורה לקרקעות אלה והם אינם בחזקתה, היא טענה שדווקא מסבכת את הנאשם 2 ואת יתר הנאשמים בתיק. נטען כי כעולה מטענות הנאשם 2, למשפחת חרירי ובני משפחתו של הנאשם 2, אין זכות קניינית או אחרת בקרקעות מושא האישום. כמו כן, המאשימה ציינה כי בניגוד לנטען על ידי הנאשם 2, פירוט הקרבה המשפחתית הקיימת בין מעורבים שונים בפרשה, מובאת באישומים השני והרביעי לכתב האישום. בכל מקרה, לטענת המאשימה, לצורך בחינת טענות הנאשם יש לקיים הליך משפטי. לגבי טענות הנאשם 2 כי האישום לפי סעיף 428 לחוק העונשין הוא בעל השלכה על חופש הביטוי וכבוד האדם, ציינה המאשימה כי התנהלותו של הנאשם, אשר פעל בשליחותם של שני ראשי משפחת פשע, ואף קיבל לידיו דמי סחיטה, מגבשת את יסודות עבירת הסחיטה באיומים. לצורך גיבוש העבירה, כך נטען על ידי המאשימה, לא נדרשת הפעלת אלימות פיזית, כטענת הנאשם 2. לגבי טענת הנאשם 2 כי כתב האישום חותר תחת עיקרון החוקיות, ציינה המאשימה כי דווקא התנהלותו של הנאשם 2, יחד עם יתר הנאשמים, אינה מתיישבת עם הערכים של חברה מתוקנת, ובכל מקרה טענה זו צריכה להתברר במסגרת הליך משפטי, כך טענות הנאשם 2 ביחס לאי קבילות ראיות. עוד הוסיפה המאשימה וטענה כי עיון וצפייה בחקירותיו של הנאשם 2, מגלה כי הוא מסר דבריו באופן שקול ומודע, ולאחר היוועצות עם עו"ד.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, הגעתי למסקנה שדין הבקשה להידחות.

6. בפתח הדברים יוער כי טענותיו של נאשם 2 אינן סדורות ונטענו באופן מסורבל. המסמך שהוגש על ידי נאשם 2, כולל ערב רב של טענות, תוך אי מתן תשומת לב לאבחנה בין טענות מקדמיות, תשובה לכתב האישום, טענות

לקבילות ראיות וסיכום טענות. לאורכו ולרוחבו של המסמך שזורות טענות שהן הכחשה לנטען בכתב האישום, תגובה לנטען בכתב האישום, פולמוס עם הגרסה הנטענת בכתב האישום וטענות בדבר קבילות הראיות (ראו לשם ההמחשה בלבד סעיפים 38-42, סעיפים 47-49, עמ' 10-11). ברי כי אין מקום להידרש לטענות אלו כטענות מקדמיות. זאת ועוד, חלק גדול מן הטענות לא "תורגם" לטענה משפטית, לא כל שכן טענה שראויה לדיון בהילוך מקדמי.

7. קושי נוסף שמצוי בבקשה הוא התעלמות מהעובדה כי חלק גדול מן הטענות מצריך בירור עובדתי, ומכאן מקומן של הטענות הוא בהליך הבירור העובדתי ולא כהילוך מקדמי. כך, למשל הטענה להגנת מן הצדק שמתייחסת לפגמים שנפלו בהליכי החקירה בפרט לטענות המתייחסות לגביית הודעות הנאשם (השוו: ע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(3) 353 (2005); רע"פ 4934/98 **כהנא נ' מדינת ישראל** (27.10.1998); פ"ח (מחוזי חיפה) 4044/07 **מדינת ישראל נ' ג'ון (ג'ית)** (25.11.2007)).

8. בהקשר לכך נזכיר את סעיף 150 לחסד"פ אשר לפיו:

"נטענה טענה מקדמית, יתן בית המשפט לתובע הזדמנות להשיב עליה, אולם רשאי הוא לדחותה גם אם לא עשה כן; בית המשפט יחליט בטענה לאלתר, זולת אם ראה להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט; נתקבלה טענה מקדמית, רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטל את האישום, ובמקרה של חוסר סמכות - להעביר את הענין לבית משפט אחר כאמור בסעיף 79 לחוק בתי המשפט".

9. סע' 150 לחסד"פ מלמדנו כי באפשרות בית המשפט להשהות את מתן החלטתו לשלב מאוחר של המשפט, ואחד המקרים שמצדיקים נקיטת מהלך זה, הוא הצורך בבירור עובדתי כדי להכריע בטענות המקדמיות (דנ"פ 5387/20 **רותם נ' מדינת ישראל**, פסקה 68 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן (15.12.2021)).

10. לא זו בלבד, חלק רב מן הטענות, לא יכולות להיות, לפי טיבן, מושא לדיון מקדמי במובן סעיף 149 לחסד"פ. כך למשל הטענה בדבר קבילות אמרת הנאשם שנגבתה במשטרה, ובכלל זאת השפעת מצבו הרפואי של הנאשם; הטענה כי הנאשם 2 נוטה לרצות את חוקריו, וטענות נוספת - בין אם יש לבחון אותן תחת כללי הפסילה שנקבעו בהלכת יששכרוב ובין אם במסלול הקבילות הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות. נראה אפוא כי הנאשם טוען טענות שהדיון בהן לא תואם את המסגרת של דיון מקדמי, אלא יש בהן כדי להקדים את המאוחר.

11. הנאשם טוען להגנה מן מהצדק בשל אכיפה בררנית, ודין טענה זו להידחות מכל וכל. מלבד אמירה כללית לפיה "יש גורמים שנטלו חלק נכבד בפרשייה" אשר הוחלט לא להעמידם לדיון, לא הונח טיעון סדור המפרט מי הם אותם גורמים שנטלו חלק בפרשה? במה הוחשדו? במה התבטא חלקם? ופרטים נוספים שלאורם ניתן להתחיל לבחון את הטענה לאכיפה בררנית. אין צורך לומר כי לא הונחה תשתית ראויה שמאפשרת בחינת הטענה, שלא לומר תשתית שמבססת על הטענה ולו ברמה ראשונית. במצב דברים זה אין לקבל את הטענה והיא נדחית.

12. אין בידי לקבל את הטענה כי עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה. טענה זו מעוגנת בסעיף 149(4) לחסד"פ לפיו לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובכללן כי "העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה". המבחן ליישום הטענה דומה למבחן הקבוע בהליך האזרחי בעניין דחיית התביעה על הסף מחמת העדר עילת תביעה. הבקשה אפוא תוכרע לפי ההילוך הבא: בהנחה שעובדות כתב האישום תוכנה במלואן בבית המשפט לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעת נאשם בעבירה המיוחסת לו או בעבירה אחרת מאותו סוג (יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** 1293 (מהדורה מעודכנת, 2009); ע"פ 2685/17 **מדינת ישראל נ' נסים**, פסקה 8 לפסק דינו של כב' השופט מזוז (26.09.2017)). האם מצב דברים זה מתקיים בענייננו? התשובה לכך היא שלילית. די בקריאת כתב האישום כדי לגלות כי אם המאשימה תצליח להוכיח את העובדות הנטענות בו, יהיה בעובדות אלה כדי לבסס את העבירות שמיוחסות לו. שכן עובדות כתב האישום כוללות תיאור עובדתי שאם יוכח - יש בו כדי לבסס את היסודות הנדרשים לעבירות. יותר מכך, דומה כי טענת נאשם 2 כי עובדות כתב האישום לא מגלות עבירה, לא מתיישבות עם חלקים גדולים מטענותיו בבקשה לביטול כתב האישום, אשר כאמור כוללת הכחשה של הנטען בכתב האישום, וויכוח עם הגרסה העובדתית הנטענת על ידי המאשימה.

בפרט אתיחס לטענה שעולה לאורך ורוחב הבקשה, כי הנאשם פעל כדי להגן על אינטרס לגיטימי שלו ושל משפחתו ופעל במתכונת של מתן/קבלת ייעוץ לגיטימי. נציין את המובן מאליו, כי בית המשפט טרם שמע את הראיות ועל כן לא ניתן להתייחס לטענה לגופה. ברם, כאמור, המבחן הוא: בהנחה שיוכחו העובדות בכתב האישום האם ניתן יהיה להרשיע את הנאשם? באישום הראשון נטען כי הנאשם עבר עבירה של קשירת קשר, נטען באופן מפורש כי הנאשמים קשרו קשר לסחוט באיומים את הזוכים במכרזים ופורטו הפעולות שנעשו על ידם; גם באישום השני, בו יוחסה לנאשם 2 עבירה של סחיטה באיומים, פורטו הפעולות שבוצעו על ידי נאשם 2 ובין היתר נטען כי נאשם 2 איים על המתלוננים, "תוך הטלת אימה וזריעת פחד בין היתר באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי" (סעיף 12 לכתב האישום); כך גם באישום השלישי, בו מיוחסת לנאשם עבירה של סחיטה באיומים, מפורטות הפעולות שבוצעו על ידי הנאשם ונטען במפורש כי בוצעו פעולות שהיה בהם משום איום (ראו למשל הנטען בסעיף 7 לאישום השני). מכאן שגם לא ניתן לקבל את הטענה כי לא מתקיימים יסודות העבירה של סחיטה באיומים, ובייחוד עבירת האיום הגלומה בה, אשר יסודותיה נבחנים בהתאם לאופן בו נבחנת עבירת האיומים (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989)).

13. גם טענת הנאשם כי נפלו פגמים בניסוח כתב האישום, דינה להידחות. אכן, טענה ל"פגם או פסול בכתב האישום" היא מושא לטענה מקדמית לפי סעיף 149(3) לחסד"פ, אך הנאשם 2 לא הצביע על פגם שנפל בכתב האישום, לא כל שכן פגם שמוביל לביטול האישום כנטען על ידו. אינני מוצא עיגון לטענה כי לא הובהר חלקו של נאשם 2 בכתב האישום ואינני סבור כי נפל פגם בכך שלא הוזכר סעיף 29 לחוק העונשין (שמציין ביצוע העבירות בשותפות), זאת מקום שכתב האישום כולל ביטויים מפורשים המעידים על ביצוע העבירות ביחד או בצוותא חדא (ראו למשל סעיפים 5, 8 ו-10 לאישום הראשון; סעיפים 5, 18 לאישום השני; סעיף 8 לאישום השלישי). הדברים אמורים גם ביחס לטענה שמתייחסת לפגם בניסוח עבירת קשירת הקשר. הנטען בכתב האישום ביחס לנאשם 2 ברור ולא ניתן לומר כי ניסוח כתב האישום יש בו כדי לפגוע בזכותו של הנאשם 2 להתגונן. אשר לטענה כי כתב האישום כולל ניסוח סלקטיבי של עובדות והשמטת עובדות שגויות - ראשית, נראה שלצורך ההכרעה בטענה נדרש בירור עובדתי ועל כן יש לבחון את הטענה במשולב עם הבירור העובדתי; שנית - מטבע הדברים כתב האישום כולל את הגרסה שלטענת המאשימה משתקפת מן העובדות ואשר היא סבורה כי ביכולתה להוכיחה, זאת כמובן מבלי להקל ראש בחובת המאשימה לכלול בכתב האישום

גם טענות שיש בהן כדי לסייע לנאשם (לעניין החובות המוטלות על המאשימה בניסוח כתב באישום ראוי: מוחמד עלי "על סדרי דין וראיות בדרך לקביעת מתחם עונש הולם" הפרקליט נ"ד (תשע"ו)). מכל מקום, הטענה כי המאשימה לא כללה נסיבה מהותית, אינה יכולה להיבחן מראש כשהתמונה העובדתית המלאה לא מונחת בפני בית המשפט, שכן הטענה אם היה צורך לכלול נסיבה מסוימת מראש בכתב האישום נבחנת על רקע מכלול נסיבות העניין, ובזיקה לעובדות כפי שיובאו בפני בית המשפט על ידי הצדדים.

14. המסקנה אפוא שדין הבקשה להידחות.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' אלול תשפ"ב, 05 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.